

CHƯƠNG XI:

Phiên Tùng trở lại với ly cam trên tay. Thê Tần cầm lấy một cách máy móc, quên cả câu cảm ơn mà cô hay nói với hắn. Còn hắn thì cũng không để ý điều đó. Hắn nghiêng đầu về phía cô:

- Lại đằng kia đi Thê Tần. Ở đây ồn quá.

Thê Tần đi theo hắn về phía cửa sổ. Cả hai đứng nhìn ra ngoài. Một chút gió đêm làm không khí như thoáng hắn đi, dễ chịu. Phiên Tùng lên tiếng:

- Cô thấy thoải mái hơn không? Trong đó có vẻ ngột quá. Tôi sợ cô không quen.

- Bộ anh tưởng tôi là tiểu thư sao ?

- Trong mắt tôi, cô là một tiểu thư lúc nào cũng cần được chăm sóc cẩn thận.

“Tán tỉnh hay thật” – Thê Tần nghĩ thầm. Cô chỉ cười chứ không trả lời. Cô biết nếu từ chối có nghĩa là khuyến khích hắn nói tiếp, mà cô thì không thích nghe ai tán cả. Lúc khác thì có thể sẽ khác đi. Nhưng lúc này cô không còn tâm trí để nghe.

Nhạc chọt nổi lên, Phiên Tùng nghiêng người qua nhìn cô:

- Cô biết nhảy chứ ?

- Tôi biết.

Thê Tần nói ngắn gọn, rồi đặt tay lên tay hắn. Cô muốn làm một cái gì đó để Hải Đăng thấy rằng cô rất vui vẻ, đúng như cô đã nói với anh ta.

Thê Tần nhảy hết bản này đến bản khác. Một lát mệt quá, cô đề nghị về chỗ của mình. Phiên Tùng chiều chuộng vô điều kiện. Hắn đưa cô đến bên cửa sổ, rồi lập tức đi tìm nước cho cô.

Nhạc lại nổi lên, cả hai quay lại nhìn các cặp diu nhau một cách tình tứ. Chọt Hải Đăng đi về phía họ, anh đứng trước mặt Thê Tần, cười lịch sự với Phiên Tùng:

- Cho phép tôi mời cô ấy bài này.

Phiên Tùng miễn cưỡng gật đầu:

- Anh cứ tự nhiên.

Thê Tần toan phản đối. Nhưng Hải Đăng đã cầm chiếc ly trên tay cô đặt lên thành cửa sổ, rồi gằn như cưỡng bức cô ra sàn nhảy. Cử chỉ của anh nhẹ nhàng đến nỗi nếu không chú ý, sẽ tưởng anh ta diu cô một cách hết sức lịch sự.

Khi đã hòa lẫn vào mọi người, Hải Đăng bắt đầu lên tiếng:

- Tôi nhớ lúc trước cô đâu có biết nhảy. Cô tiến bộ lắm.
- Đừng quên là tôi đã đi làm. Tôi cần phải biết mọi thứ.
- Kể cả uống rượu chứ ?
- Cái đó tôi chưa biết, nhưng sẽ ...
- Không hay ho gì đâu, Mi Mi.

Thê Tần lập tức phản ứng:

- Tôi hay hoặc dở gì cũng đâu có liên quan đến anh. Cử chỉ của anh lúc này bất lịch sự lắm. Nếu không sợ mọi người nhìn thì tôi không theo anh ra đây đâu.

Hải Đăng chăm chú nghe cô nói. Cô tưởng anh sẽ cau mặt bất mãn. Nhưng anh ta tỉnh bơ chuyển đề tài:

- Phiên Tùng là gì của cô vậy? Chính xác hơn là tại sao cô quen với anh ta ?

Thê Tần chột héch mặt lên, kiêu kỳ:

- Anh thừa biết là tôi rất đẹp. Nếu anh ta làm quen với tôi thì cũng đâu có gì lạ. Tôi nghĩ anh hiểu tâm lý đó lắm mà.

Hải Đăng vẫn tỉnh bơ:

- Có nghĩa là cô thừa nhận cô quan hệ với anh ta ?
- Thì sao ?
- Chẳng sao cả. Có điều, nếu Bách Thắng biết được, anh ta không hoan hô cô đâu.

Thấy Thê Tần không trả lời, anh kéo cô sát vào người hơn, và cúi xuống thật gần mặt cô, nói một cách tàn nhẫn:

- Cùng một lúc bắt cá hai tay, xem ra tính cách cô cũng không khác tôi bao nhiêu. Lúc trước cô mắng tôi đều, vậy thì cô là gì vậy, Thê Tần?

Thê Tần lặng người, choáng váng. Cô không ngờ anh ta nói như vậy, quá nặng đối với cô. Những câu phản đối gay gắt dâng lên miệng, nhưng cô cố kiềm lại. Và bắt chước anh ta, giọng cô tỉnh bơ:

- Buông tôi ra đi, anh Đăng. Anh không thấy siết như vậy là bất lịch sự sao ?

Nhưng Hải Đăng vẫn không nói lỏng vòng tay, thậm chí càng kéo cô sát hơn. Cặp mắt anh ta như muốn đốt cháy cả người cô:

- Cô học ở đâu lối phản ứng như vậy ? Một thời gian không gặp, cô có vẻ tiến bộ lắm đấy. Nhưng không ăn thua với tôi đâu.

Thẻ Tàn làm thinh. Anh ta nhắc lại:

- Đừng tìm cách né tránh nữa. Nói đi! Nếu tôi sở khanh thì cô là gì, nàng tiên thánh thiện của tôi ?

Thẻ Tàn héch mặt lên:

- Có cần giải thích với anh không ? Anh là gì mà có quyền phê phán tôi chứ?

- Vậy trước đây cô là gì mà có quyền mắng nhiếc tôi ?

Thẻ Tàn cứng họng, thật sự không đối đáp nổi với anh ta Cô đứng lại:

- Tôi không muốn nhảy nữa. Tôi mệt lắm.

Cô toan bỏ đi, nhưng Hải Đăng đã kéo tay cô lại:

- Nếu mệt thì ra ngoài kia với tôi

Thẻ Tàn cố giằng tay ra:

- Anh ấy đang đợi tôi. Tôi không muốn nói chuyện với anh.

- Mặc kệ cho anh ta đợi. Đi ra đây.

Hải Đăng kéo mạnh Thẻ Tàn, bắt buộc cô phải bước theo anh. Ra đến hành lang, anh mới chịu buông cô ra. Thẻ Tàn chưa bao giờ bị anh ta cư xử ngang ngược như vậy. Cô xoa xoa cổ tay, nhìn anh một cách giận dữ:

- Nếu mẹ tôi biết chuyện này, mẹ tôi không bỏ qua cho anh đâu

Hải Đăng không quan tâm cử chỉ chống đối của cô Anh hỏi như hỏi cung:

- Tôi đã thấy anh ta thường xuyên đón cô ở công ty Và cô có vẻ không từ chối anh ta Cô muốn làm trò quý gì vậy ? Bắt cá hai tay à ?

- Đừng xen vào chuyện riêng của tôi. Nhiều chuyện!

Thẻ Tàn quay ngoắt người, định chạy vào nhà. Nhưng Hải Đăng đã choàng tay ngang người cô kéo mạnh. Cô ngã chúi vào anh. Trong bóng tối cô cảm thấy

mình bị xiết chặt không lối thoát. Cô thật sự ngạc nhiên về cử chỉ khác thường của anh. Trước đây, anh ta có bao giờ như vậy đâu. Và cô thôi không chống cự nữa. Thậm chí hỏi rất bình tĩnh:

- Tôi nay anh làm sao vậy ? Tôi thật tình không hiểu sao bỗng nhiên anh thích xen vào chuyện riêng của tôi thế. Anh muốn gì ?

Hải Đăng buông Thẻ Tần ra:

- Cô biết điều như vậy là tốt. Chồng đôi tôi không hay ho gì đâu. Cô biết tính tôi rồi mà.

- Nhưng anh muốn hỏi chuyện gì ?

- Tôi muốn biết tại sao cô bỏ rơi Bách Thắng?

Đúng là anh ta thọc vào đời tư của cô một cách thô bạo. Nhưng biết có giấu cũng vô ích, cô nói thẳng thừng:

- Không phải tôi bỏ rơi, mà là anh ấy chia tay với tôi. Anh ấy sợ gia đình nát bét của tôi sẽ làm mất mặt anh ấy

Hải Đăng khựng lại, có vẻ kinh ngạc tột cùng:

- Có chuyện đó nữa sao ?

Thẻ Tần mím môi, cố nén cảm giác tự ái, tủi nhục. Cô cười, thản nhiên;

- Anh đã biết gia đình tôi ra sao rồi. Nếu người ta có xa lánh tôi thì tôi cũng không vì vậy mà chết đi. Tôi bị bồ đá đẩy, thì sao nào ?

- Tại sao cô không cho tôi biết chuyện đó ?

- Tại sao tôi phải cho anh biết chứ ?

Hải Đăng chống tay vào tường. Anh suy nghĩ một lát, rồi ngẩng lên:

- Trước đây, chuyện gì cô cũng nói với tôi. Sao những chuyện như vậy cô lại giấu tôi, Mi Mi?

- Thì anh đã biết rồi đấy, có coi thường tôi cũng chả sao. Tôi quen rồi.

- Cái gì làm cô nghĩ tôi coi thường cô ?

Nhớ lại những lúc bị anh ta cợt nhả, Thẻ Tần cười gằn:

- Anh quên anh đã đối xử với tôi ra sao rồi à ? Anh đóng kịch khéo thật.

Cô sửa lại mái tóc, nét mặt có chút khiêu khích:

- Tôi đã trả lời xong rồi đó. Anh hết tò mò chưa ?
- Cô chưa vô được đâu. Tôi muốn nói với cô một chuyện.
- Chuyện gì ?

- Phiên Tùng không phải là người tốt đâu. Hắn bay bướm lắm. Tôi không muốn cô là nạn nhân của hắn.

Thẻ Tần mở lớn mắt nhìn Hải Đăng. Cô định nói thì anh chặn lại:

- Tôi biết cô muốn nói gì rồi. Đúng, tôi và anh ta giống nhau. Nhưng không vì vậy mà cô bỏ qua lời khuyên của tôi.

Anh đi về phía có ánh sáng, giơ tay nhìn đồng hồ:

- Bây giờ tôi sẽ đưa cô về.
- Cái gì ?

Thẻ Tần kêu lên kinh ngạc. Bất giác, cô lùi lại:

- Anh đừng có điên. Anh có biết mình nói gì không?

Hải Đăng thản nhiên nhìn cô:

- Trước đây, tôi cũng đã từng đưa cô về. Vậy thì tại sao bây giờ lại không?

Vừa nói, anh vừa đi về phía Thẻ Tần. Cô lập tức lùi lại, tức giận. Chưa bao giờ cô thấy anh ngang ngược như tối nay. Gần như anh ta là người nào đó rất độc đoán, quen áp đặt. Cô định nói thì anh ta chặn lại:

- Tôi cần nói với cô một chuyện quan trọng. Cô có thể vào đó nói với anh ta lát nữa, tôi sẽ nhờ bạn tôi đưa Thu Hà về.
- Không đời nào tôi bỏ cuộc vui để đi với anh. Bộ anh không biết từ lâu rồi chúng ta không còn là bạn sao ?

Hải Đăng không nói gì, chỉ nhìn Thẻ Tần thật lâu. Trong bóng tối, cô vẫn cảm nhận được đôi mắt dữ dội của anh ta, và thấy nóng bừng cả người. Anh ta chột khoát tay:

- Nếu thích thì cứ vào đó. Nhưng tôi không bỏ ý định của mình đâu. Cô đi đi.

Thẻ Tần nhìn anh ta, rồi đi vào phòng khách. Cô đi tìm bà Mỹ và một mực đòi về. Trước khi đi ra đến cửa, cô còn thấy Hải Đăng ngồi cạnh Thu Hà, còn cô

nàng thì nhìn cụp xuống bàn một cách hiền dịu. Bất giác, cô quay mặt đi chỗ khác.

Hôm sau, Thê Tần vừa ngủ dậy thì Hải Đăng đến. Cô ngủ suốt cả ngày nên khuôn mặt cứ ngây ngây, và sẵn sàng ngủ thêm đến tối nếu không có khách. Hải Đăng ngồi xuống ghế, nhìn cô:

- Có cần tôi phải về để cô tiếp tục ngủ không ?

Thê Tần đặt ly nước trước mặt anh:

- Nếu anh về thì tôi không giữ, nhưng không đuổi.

- Di Mỹ đâu rồi ?

- Mẹ tôi không có nhà.

Hải Đăng im lặng. Thê Tần cũng ngồi im. Cách nói chuyện xa lạ làm cô thấy buồn. Trước kia cô và anh đã có những vui buồn không thể nào quên được. Cô không hề quên, và cô tin anh ta vẫn nhớ. Vậy mà bây giờ trở nên xa cách như người lạ, làm sao không thấy buồn.

Hải Đăng cũng có vẻ trầm ngâm. Thê Tần thấy anh ta cứ chống tay lên bàn, hình như là suy nghĩ một chuyện có liên quan đến cô, chợt anh ngược lên:

- Cô vào thay đồ, đi uống café . Tôi không thích nói chuyện ở đây.

- Chờ tôi một chút.

Cô đứng dậy đi vào trong. Một cảm giác vừa xôn xao, vừa đau đớn làm cô thấy bất an, và cũng không hiểu tại sao mình có thể đi chơi với anh ta trong hoàn cảnh này. Nhưng quả thật là cô không đủ sức từ chối. Hôm qua, anh ta đã hành động thật không bình thường. Cô đã bị ấn tượng đó ám ảnh suốt đêm. Đến giờ vẫn vậy.

Hải Đăng không vào một quán café nào như đã nói. Xe ra khỏi thành phố, đi về hướng Thủ Đức. Thê Tần ngạc nhiên quay qua nhìn Hải Đăng. Anh ta vẫn làm lì lái xe, vẻ mặt chẳng có vẻ gì là cởi mở. Thê Tần tự hỏi mình đang đi chơi hay đến đấu trường. Chưa bao giờ cô thấy anh ta có vẻ khó khăn như vậy.

Đến khu du lịch Bửu Long, Hải Đăng đạp thắng xe lại:

- Xuống đi.

Thê Tần bước xuống, nhìn quanh một cách ngạc nhiên:

- Tại sao phải đi xa như vậy ?

- Cô không thích đi chơi sao ?

Thê Tần không hỏi nữa, chỉ im lặng theo anh ta vào trong. Cả hai leo lên những tảng đá cao thấp gập ghềnh. Hải Đăng chọn một chỗ có thể nhìn xuống hồ. Anh kéo tay Thê Tần:

- Ngồi xuống đi.

Thê Tần không phản đối. Cô nhìn quanh. Ở đây vắng vẻ quá. Trời bắt đầu sụp nắng. Cảnh vật càng yên lặng, như có vẻ mơ màng, dưới hồ không một bóng người bơi thuyền. Tất cả, từ những cây liễu bên hồ, đến những đồi đá và cả mặt hồ lặng yên đều có vẻ trầm lặng dưới trời chiều.

Thê Tần choàng một tay qua gối, chống cằm nhìn lơ đãng ra xa. Bên cạnh cô, Hải Đăng cũng im lặng, một sự im lặng dễ chịu cũng giống như cảnh vật xung quanh. Và Thê Tần cũng không cần nghe nói hay nghĩ đến bất cứ gì khác. Thật dễ chịu khi ngồi bên anh ta ở đây.

Hải Đăng chợt lên tiếng, giọng trầm trầm đều đều như kể chuyện:

- Lần đầu tiên tôi đến đây với một cô bạn. Lúc đó, tôi học năm thứ nhất trường kinh tế, còn cô ta thì trên tôi một năm. Cô ta đã rủ tôi đến đây và dạy tôi biết thế nào là một người đàn ông.

Thê Tần quay phắt lại nhìn Hải Đăng. Tại sao anh ta lại đem những chuyện ghê gớm đó nói với cô ? Anh ta không thấy xấu hổ sao ? Cô định mở miệng thì anh ta chặn lại:

- Đừng hỏi , Mi Mị Cô hãy nên nghe và chỉ cần nghe thôi. Tôi muốn nói hết với cô chuyện của tôi mà.

- Tôi không cần biết.

- Nhưng tôi vẫn cứ nói. Vì những gì cô đã biết về tôi, tôi càng có bổn phận phải nói. Quá khứ của tôi khiến cô có thành kiến quá rồi. Tóm lại là tôi muốn giải thích.

Thê Tần ngồi im, bắt đầu thấy tò mò. Cô buộc miệng:

- Có phải vì người đó mà anh bị đuổi học không?

Hải Đăng nhìn cô:

- Cô biết khá nhiều chuyện đó. Đúng là tôi đã bị đuổi học vì cô ạ. Vì tôi nhất định không cưới và cũng không nhận cái thai ấy là của tôi.

Thê Tần bậm môi. Chuyện thật là khinh khủng. Mới hai mươi tuổi mà anh ta làm chuyện tày trời quá. Giọng cô khàn khàn vì cảm giác ghê sợ:

- Sao anh đều quá vậy?

- Có thể là như vậy. Nhưng cô ấy đã đều hơn tôi khi cố tình gán ghép cho tôi. Lúc đó, tôi chỉ là đứa con trai ngờ nghệch, còn cô ta thì đã quá sành sỏi. Tôi tưởng đã yêu cô ta đến phát điên, và chuẩn bị đám cưới. Có lẽ tôi đã là người có vợ nếu không phát hiện sự thật về cô ta.

- Sao kia ? Chị ấy thế nào ? – Thê Tần háo hức.

- Trước ngày cưới một tuần, một người bạn của tôi kể rằng, cô ta nổi tiếng lăng nhăng từ năm thứ nhất, và đã qua tay nhiều người. Chính thằng bạn của bạn tôi là chủ nhân của bào thai ấy, nhưng nó không dám cưới. Thế là cô ta tự sắp xếp để tìm cha cho đứa bé trong bụng mình. Và tôi là nạn nhân khờ khạo nhất của cô ta.

- Chậc chậc! Đáng sợ quá – Thê Tần buột miệng.

Hải Đăng mỉm cười:

- Lúc đó, tôi đã phát điên lên. Tôi mắng cô ta một trận và dứt khoát hủy bỏ đám cưới. Gia đình cô ta làm đơn kiện tôi, thế là tôi bị đuổi học.

Thì ra là vậy. Chuyện này Thùy Chi đã kể với cô, đó là vào buổi tối sinh nhật mẹ. Thê Tần nhớ rõ lắm, cô không nén nổi tò mò:

- Còn Thái Hân là ai ? Anh cũng đã bỏ rơi chị ấy phải không?

- Cô biết nhiều thật. Đúng là có. Lúc đó, tôi học trường kiến trúc. Tôi biết cô ấy khi cô đến diễn văn nghệ. Cô đẹp đến nỗi mấy thằng con trai lớp tôi đều ngẩn ngơ. Tôi cũng vậy.

“Hứ! Đồ háo sắc” – Thê Tần nghĩ thầm. Cô bực mình không chịu được khi nghe chính miệng anh ta khen người khác.

Hải Đăng không biết tâm lý của cô, anh bình thản nói tiếp:

- Tôi có thích thật, nhưng không đến nỗi phải chinh phục, nếu không bị bạn bè nói khích. Tụi nó làm tôi tự ái lên, và sau buổi diễn, tôi đến tặng hoa, tán tỉnh cô ta. Ban đầu tôi chỉ định đùa chơi, không ngờ cô ngã thật, trong khi xung quanh cô có biết bao tên đưa đón. Con gái thật lạ, họ thẳng thừng từ chối tình cảm chân thật, nhưng lại bị quyến rũ vì những câu tán tỉnh sáo rỗng. Tôi biết thế là rất đều và quyết định chấm dứt trò chơi. Vì tôi không yêu được cô, chuyện đó tôi cũng ân hận lắm.

Thế Tần bàng hoàng:

- Không ngờ có lúc anh ác đến vậy, đem chuyện tình cảm ra làm trò đùa. Tôi nghĩ nếu tôi là nạn nhân của anh, chắc tôi sẽ tìm cách giết chết anh ngay.

- Cô không sợ Ở tù sao ? – Hải Đăng nói như chế giễu.

- Chẳng thà vậy – Thế Tần nói ngang.

Cô ngừng lại một chút, rồi châm biếm:

- Nhưng chắc là không phải “luơng tâm” anh dừng lại ở đó đâu, vì sau đó ...

Hải Đăng ngắt lời:

- Sau đó tôi hoàn toàn không có lỗi. Con gái tự do đến tìm tôi, họ rủ tôi đi chơi. Và xin cô vui lòng cho biết, từ chối có phải là bất lịch sự không? Nếu tôi tránh họ, chắc rằng cô sẽ mắng tôi là đồ thiếu tế nhị rồi.

- Thế rồi có chuyện gì xảy ra không?

- Rất may là không. Vì đó là năm cuối, tôi phải học bù đầu, thời giờ đâu mà đi chơi.

- Có nghĩa là anh chỉ bay bướm khi đi làm chứ gì ?

Hải Đăng thản nhiên:

- Ra trường rồi là tôi có việc làm ngay, thậm chí kiếm tiền quá dễ, không đi chơi thì tôi biết làm gì bây giờ. Tệ hại hơn là tôi không phải là con một sách. Và lại, làm ăn phải xã giao. Và thời gian đó tôi gặp Hoàng Hương . Chắc cô chưa quen cô ta.

- Trước khi tắt thở, tôi vẫn cố thu hết hơi để lôi tên cô ta ra chữ. (hahah dữ thiệt)

- Chà! Hung dữ thật.

- Mặc kệ tôi. Nhưng có phải là anh yêu cô ta không? Lúc đó cô ta làm nghề gì?

- Cô ta làm trong vũ trường, một nữ hoàng của sàn nhảy, đẹp mê hồn và nhảy không thể chê dù là một động tác nhỏ. Tôi thích cô ta, và chinh phục không khó lắm. Nhưng đó chỉ là vui thích thân xác. Tôi không yêu và không thể nghiêm túc với cô ấy. Còn cổ thì yêu thật. Và để trả thù tôi, cổ đã làm điều mà cô đã biết.

- Anh có biết như vậy là anh đã gián tiếp hại gia đình tôi không?

Hải Đăng chột im lặng. Và ngoài tưởng tượng của Thê Tần, anh chột nắm tay cô, bóp nhẹ:

- Cô có biết lúc đó tôi đau lòng lắm không? Mỗi lần nhìn cô khóc, tôi chịu không nổi.

Thê Tần ngượng ngập rút tay lại:

- Ồ .. chuyện đó tôi quên rồi.

Hải Đăng nhìn cô chăm chăm, rõ ràng là cố ý bắt cô khuất phục. Cái nhìn làm mặt Thê Tần đỏ lên, cô quay chỗ khác:

- Sao không kể hết đi ? Còn nữa mà, hay là nhiều mối tình quá đến nỗi anh không nhớ ? Nhưng tôi không tin anh quên Xuân Uyên đâu.

- Đừng nhắc đến cô, được không? Chuyện đó cô đã biết rồi.

Thê Tần vung tay:

- Nhưng anh chưa có nói tại sao biết cô ta, và hai người đã quen nhau thế nào ?

- Không có gì lớn lao hết. Lúc đó tôi đến ngân hàng vay vốn làm ăn. Còn cô thì làm ở khâu cho vay. Tôi thừa nhận là có tán tỉnh chút chút. Nhưng thê có trời đất, tôi hay tặng quà cho cô vì xã giao, làm ăn bắt tôi phải vậy đấy.

- Nhưng nếu chỉ vậy thì cô ta đã không bị xiêu lòng. Cô ta không phải là đồ ngốc. Anh đừng có chối.

Hải Đăng cười cười:

- Tôi thấy hình như tôi có năng khiếu chinh phục con gái và đa số họ đều tìm thấy một điểm đáng yêu nào đó ở tôi, chỉ có cô là không thấy thôi.

“Lại bông lơn nữa rồi đấy” Thê Tần nổi sùng lên:

- Tôi không đùa với anh. Tôi đang nói chuyện nghiêm chỉnh.

- Tôi cũng đang rất nghiêm túc, và không biết làm thế nào để cô thừa nhận rằng tôi không đến nỗi tệ, nếu không muốn nói là quá ư hoàn hảo.

Bực mình không chịu nổi, Thê Tần la lên:

- Nếu anh cứ tiếp tục đùa giỡn kiểu ấy, tôi sẽ bỏ về ngay.

- Cô không thích nghe tiếp chuyện của tôi sao ? - Hải Đăng nói như nhắc

Thê Tần ngồi im, bây giờ cô mới nhớ là còn khối chuyện thắc mắc về anh ta. Mà nếu không nghe giải thích thì hẳn là cô chịu không nổi. Quên cả giận, cô tiếp tục điều tra:

- Xuân Uyên đã nói là có ở đêm ở nhà anh. Thế những lúc như vậy, anh đã làm gì cô ta ?

Hải Đăng tỉnh quái:

- Cô muốn biết không? Hãy tới nhà tôi những lúc không phải ban ngày. Tôi sẽ cho cô biết những gì tương tự như đã làm với Xuân Uyên.

Thê Tần đỏ mặt, đứng bật dậy:

- Đồ nham nhở !

Hải Đăng điềm nhiên kéo cô ngồi xuống:

- Nói như vậy là cô thừa nhận tư tưởng đen ngòm của mình rồi đấy nhé. Cô tưởng tượng chuyện tầm bậy gì vậy ?

- Ai thèm tưởng tượng chuyện của anh.

- Thế sao cô mắng tôi nham nhở ?

Thê Tần ngắc ngư ngồi im. Anh ta có cách hỏi không thể nào trả lời được. Nếu trả lời, cuối cùng cũng tự chui đầu vào bẫy của mình. Cô chống chế:

- Tôi chỉ nói theo những gì Xuân Uyên nói thôi. Thế những lúc ấy anh làm gì chứ ?

Hải Đăng nhún vai:

- Chẳng làm gì cả. Vì lần đó, cả tôi và cô ta đều say khướt. Mà nếu tỉnh táo đi nữa, tôi vẫn nghiêm chỉnh với cô ta. Thật tình mà nói, tôi không yêu Xuân Uyên, nhưng vẫn tôn trọng cô. Nếu tôi có những đòi hỏi trần tục thì dứt khoát người đó không phải là cô.

- Thế là ai ? Ai chứ ?

Hải Đăng không trả lời. Anh quay lại nhìn Thê Tần. Vẻ nôn nóng, háo hức của cô làm anh phì cười:

- Tôi không hiểu sao cô lại tò mò đến vậy.

Thê Tần cụt hứng, ngó người ra. Chợt nhớ này giờ mình có vẻ nhiệt tình điều tra quá, cô lại ngồi im, tìm cách chống chế:

- Những chuyện như vậy, ai lại không tò mò. Tôi cũng là con gái có chút tính nhiều chuyện mà.

- Chỉ là nhiều chuyện thôi sao ? tôi kể không phải để thỏa mãn trí tò mò của cô.

- Thế để làm gì ?

Hải Đăng nhìn thẳng phía trước, khuôn mặt anh ta chợt thay đổi. Vẻ nghiêm nghị kỳ lạ, gần như là quan trọng:

- Tôi muốn cô hiểu hết về con người tôi, và tự nghĩ xem cô có thể chấp nhận được tôi không. Tôi phải nói trước khi cô ngã vào anh ta.

Thê Tần buột miệng:

- Sao anh lại nghĩ như vậy ? Làm sao mà tôi có thể yêu anh ấy. Chỉ là bạn thôi.

Hải Đăng nhìn cô rồi cười:

- Thật không? Ồ, tôi hơi ngạc nhiên là tại sao cô đính chính nhiệt tình như vậy. Tôi có hỏi đâu nào. Cô có tình ý gì vậy ?

Mặt Thê Tần đỏ như gấc vì xấu hổ, như bị soi thấu ý nghĩ thầm kín. Anh ta chẳng biết tế nhị gì cả. Đáng lẽ phải giữ im lặng để tỏ vẻ cảm nhận thì anh ta lại trêu chọc cô Đồ ... đồ không tế nhị ! Quê quá, cô đâm ra tự ái ùng ùng:

- Tôi nói đùa đấy. Dĩ nhiên là trước sau gì tôi cũng sẽ ngã vào anh ta Ảnh hay đến thế, làm sao tôi từ chối cho nổi.

- Vậy hả ? Vậy chừng nào chính thức yêu hẳn, nhớ thông báo với tôi nhé.

Chịu hết nổi, Thê Tần đứng bật dậy:

- Anh ngồi đó mà đùa một mình đi. Tôi về đây.

Hải Đăng thản nhiên nắm tay cô, kéo ghì lại:

- Tôi còn chưa kể chuyện của Thu Hà mà. Cô không ở lại nghe tiếp sao ?

- Kệ anh. Không việc gì tôi phải nghe chuyện của mấy người. Tôi không phải là người tò mò.

- Nãy giờ cô cũng đã tò mò rồi đó chứ. Thêm một chút cũng đâu có sao.

Thấy cái miệng cong lên của cô, anh chột phì cười:

- Thôi, không chọc tức nhau nữa nhé. Tôi không hiểu tại sao cô dễ bị nổi khùng như vậy. Hãy kiềm chế cơn lôi đình thịnh nộ đi nào.

Thê Tần lăm li ngời phịch xuống. Cô tò mò quá sức, nên không thể giận tiếp được nữa. Cô nói cụt ngắn:

- Nói tiếp đi.

Hải Đăng quay mặt, giấu một nụ cười:

- Được rồi. Nhưng nếu tôi có lỡ nói bậy thì nhớ đừng tự ái đấy.

Thê Tần bĩu môi:

- Không thèm.

Cô hỏi như thản nhiên:

- Thế chừng nào anh định làm đám cưới ? Dừng chân ở Thu Hà hay sẽ còn tiếp tục phiêu lưu nữa ?

Hải Đăng nói một câu thật khó hiểu:

- Không dừng ở Thu Hà, cũng không tiếp tục phiêu lưu. Tôi chỉ muốn người tôi yêu hiểu tôi, và đừng bị thành kiến đề phòng tôi.

Thê Tần nghiêng đầu suy nghĩ:

- Sao kia ? Anh nói khó hiểu quá.